Διανυκτερεύει

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 28.02.2023

Ψυχρό φως, σκοτάδι γύρω και η βουή του δρόμου μαλακωμένη. Η άσφαλτος καυτή ακόμη και το στενό πεζοδρόμιο λεκιασμένο. Ταμπέλες «ΔΙΑΝΥΚΤΕΡΕΥΕΙ», παλιωμένα μεταλλικά γραφεία και κάνα – δυο καρέκλες της συμφοράς. Μέσα ο άνθρωπος που διανυκτέρευε συμπλήρωνε δελτία προ-προ δίπλα σ’ ένα αρχαίο, γκριζωπό τηλέφωνο.

Ήταν η εποχή πριν από τα κινητά κι έβλεπα κάθε βράδυ όταν ανηφόριζα με τα πόδια τις μοναχικές φιγούρες να συμπληρώνουν τα δελτία περιμένοντας το τηλέφωνο να χτυπήσει. Τότε με κατάπινε η άβυσσος κι έτρεχα ν’ ανεβώ τα σκαλιά πιο γρήγορα και να χωθώ στο κρεβάτι δίπλα σου. Εσύ, μπέρδευες την αγωνία της ύπαρξης με την επιθυμία για έρωτα (ή μήπως είναι το ίδιο τελικά;) κι εκείνα τα ζευγαρώματα μας άφηναν και τους δυο εξαντλημένους πάνω στα σεντόνια, έτοιμους για την επόμενη αναμέτρηση.Ο έρωτας όμως ελάχιστα είχε κατευνάσει την αγωνία, για δες, η ελπίδα ότι Κάτι υπήρχε είχε κρατήσει μόνο όσο ένας μακρύς στεναγμός.

Και συνεχίζαμε, όπως συνεχίζει η ζωή να μας ταράζει, περνώντας δίπλα από τα διανυκτερεύοντα γραφεία τελετών, χωρίς να δίνει απαντήσεις για το μυστήριο της ύπαρξης αλλά ωθώντας μας, άλλοτε με μικρές κλωτσιές κι άλλοτε με γερά σκαμπίλια, προς τα εμπρός.
Μελετηροί μαθητές αναζητούσαμε τις απαντήσεις πρώτα στα βιβλία. Εσύ μετά πήρες τα βουνά, ήθελες να κάνεις παιδιά κι εγγόνια, να παλέψεις με τον τρόπο αυτό το δικαίωμά σου στην αθανασία. Εγώ ταξίδεψα παντού, σε τόπους ξένους κι αγκαλιές πολλές αλλά και πάλι την απάντηση δεν βρήκα.

Κοιταχτήκαμε τυχαία μετά από χρόνια σ’ ένα τραμ. Δεν είχες αλλάξει, αλλά από το βλέμμα που μου έριξες κατάλαβα ότι κι εσύ είχες πρόβλημα κάποια πρωινά να σηκωθείς απ’ το κρεβάτι και να συνεχίσεις. Με πλησίασες και με ακούμπησες απαλά. Αντιλήφθηκα ότι νοσταλγούσες εκείνα τα ξέπνοα ζευγαρώματα. Όμως εσύ μπέρδευες την επιθυμία να λάβεις τις απαντήσεις με τον αγιάτρευτο έρωτα κι εμένα το παρελθόν δεν είχε να μου δώσει καμιά απάντηση πια.

Στην κηδεία μιας γριάς γειτόνισσας, μεσημέρι ντάλα καλοκαίρι, πέρα και πάνω από την οδύνη των θλιμμένων συγγενών και τον επικαθήμενο στα κεφάλια όλων μας φόβο του θανάτου, μια κοπέλα με άφθονο βαρύ αρωματικό γαλάκτωμα πάνω στην ακάλυπτή της πλάτη αφύπνισε σεξουαλικά ακόμη και τους παρατημένους μεσήλικες. Στον καφέ μετά έβλεπες αντί για θλίψη κύματα λαγνείας να ίπτανται πάνω από την αίθουσα.

Την επομένη, ξαναβγήκα στο δρόμο της αναζήτησης. Ακόμη δεν έχω βρει τις απαντήσεις.